

— Пѣжъ както съмъ научила, отговори Недія и въздѣхна.

— Види са че учительтъ ти е былъ злочестъ въ любовта; опитай са да пѣешъ нѣкоя пѣсень повесела . . . не, подай ми лирата си.

— Недія я подаде, и ржката ѝ оирѣ о ржката на Главка; малката тѣзи случка бѣше доста за да накара сърцето си да са бие посилно и лицето ѝ да са причерви. Но Юна и Главкѣ занеты само съ своята взаимна любовь, не съгледахъ знаковетѣ на една страсть странна и неумѣтна, която кжсаше сърцето на злочестата, косто живѣаше не въ надѣжда но въ фантазіята. Безкрайно, свѣтливо са показваше въ тѣзи минута тѣмъ тихото и сине небе, прекрасно тогасѣ, както и на мене, подирь изминуванѣето на осемпайсетъ вѣка, са показа въ блаженнитѣ онѣзи крайморія; о небесенъ климатъ! ты като чрезъ вълшебство услаждашъ сичко на около си, ты съ неосѣщана и таинственна връзка влечешъ къмъ себе си и умекотявашъ душата ни, ты отпихдашъ далечъ отъ нея сѣка мисль за трудъ, сѣко прельстенѣе за шумно тщеславіе, сѣко желаніе къмъ подвигитѣ къмъ тревълненіята на живота. ты призовавашъ природата ни на страсти по малко земны, на желанія и степенія любовны! Който дохожда да та посѣти мисли че е оставилъ подирѣ си земята и теглата ѝ, че е престѣпилъ прага на блаженнитѣ врата, конто водѣтъ въ царовището на сѣнищата. Младитѣ, засмѣны часове на настоящето, чеда на Сатурна който и тѣхъ иска да погълне, виждатъ са като че са отгървали отъ устата му. Минжлото, бжджето, забравимы гы, съ настоящето само благополучіе са наслаждавамы. Земи благодѣтелна на Кампанія, цвѣте на всемирната градина, привѣтствувамъ та! Привѣтствувамъ та, Италіе на Италія! Безуменъ бѣше помыслѣтъ на Титавитѣ, конто ако и да живѣяхъ на полетата ти поискахъ да завладѣютъ друго небе. О и ако Богъ бы благоизволилъ да преобърне живота ни въ единъ безкраенъ празниченъ день, гой не бы пожелалъ за да живѣе на земята ти безъ да иска нѣщо, безъ да са надѣе за нѣщо, безъ да са бои отъ нѣщо, доста бы было нему да гледа отъ горѣ си свѣтлата ти твърдѣ а подъ краката си искрометнитѣ ти волны, за него былъ бы доста въздухѣтъ ти който на сѣка минута чрезъ благоуханіето си възвѣстѣява присѣтствіето на кремовецѣ и на триантафилитѣ; за неговото сърце были бы доста само едны уста и двѣ очи чрезъ конто да са убѣди (о, суета на суелитѣ!) че любовта покорява навика, че любовта е безкрайна!

На онѣзи слѣдователно климатъ на оуи море гледаше аоніицѣ-